Jaguarul

Jaguarul

Acest cuvânt are un răsunet magic. Vedem înaintea ochilor noştri fantasticul automobil englez de sport, perfect ca formă şi gonind ca un bolid. El este extraordinar de rapid şi scump, râvnit de mulţi şi posedat de puţini. Dar lasă-mă să întrerup. Nu despre maşini de sport este vorba acum.

Vreau să relatez despre un jaguar adevărat. Acesta este cu mult mai puţin cunoscut decât automobilul care îi poartă numele. Jaguarul este o pisică mare cu o blană frumoasă, galben-aurie cu pete negre. Asemenea leopardului, are o lungime de până la 1,50 metri. Jaguarul este animalul cel mai feroce şi periculos din America Centrală şi de Sud.

Un bogătaş mexican fiind în excursie a găsit într-o zi un pui de jaguar. El l-a luat la ferma lui și l-a hrănit cu biberonul. După câteva săptămâni mânca deja bucăţele mici de carne crudă. Încetul cu încetul, din micuţa arătare ciufulită a ieşit un jaguar adult cu mădulare puternice şi cu o blană netedă. Vizitatorii fermei rămâneau uimiţi privind neobişnuitul animal domestic.

Însă câţiva vânători de prin împrejurimi l-au avertizat pe proprietar să nu ţină animalul periculos pe lângă casă, să-i redea libertatea sau, dacă nu, să-l închidă într-o cuşcă. Jaguarul este o fiară sălbatică, niciodată nu va deveni destul de îmblânzit pentru a deveni un animal domestic, îi spuneau ei. Dar proprietarul de mândru ce era, ţinea la părerile lui. Credea că, prin îngrijirea lui plină de dragoste, animalul își va pierde toată firea sălbatică şi va deveni un animal domestic. Toate sfaturile, care i le dădeau alţii, le socotea ca date din invidie. În felul acesta, jaguarul a rămas mai departe la el. Şi într-adevăr, acesta îl urma ca un câine credincios. Zi de zi, îl lăsa pentru un timp să cutreiere în deplină libertate în jurul gospodăriei. Ajunse cu timpul însoţitorul său permanent și cel mai preferat.

Dar într-o seară, stăpânul se aşează ca de obicei comod în fotoliul său să citească ziarul. În timp ce citea, observa că jaguarul torcea în felul pisicilor, se freca pe la picioarele lui cu corpul său greoi. Animalul făcea deseori acest lucru. Voia să fie uşor scărpinat. Întinse în mod automat mâna şi îi mângâie corpul mare. Apoi jaguarul începu să-l lingă pe mână. Dar ce era aceasta? Limba o simţea mai aspră ca de obicei. Deodată îşi aminti că în după-amiaza acelei zile se rănise la mână într-o tufă de trandafiri. Şi într-adevăr, când puse ziarul la o parte, văzu că rana abia vindecată a fost deschisă iarăşi de limba aspră a jaguarului şi sângera din nou.

Rămase încremenit. Porunci animalului să plece de lângă el, însă acesta nu-l ascultă. Astfel, îi dădu un brânci cu piciorul pentru a se duce în colţul opus al camerei. Apoi luă iarăşi ziarul ca să-l citească mai departe.

Dar ceva era neobişnuit. Liniştea ce se aşternu i se păru sinistră. Un pericol neprevăzut plutea în aer. Privi spre jaguarul său peste marginea ziarului. Atunci făcu ochii mari de spaimă şi deveni palid ca moartea. Ceea ce văzu, nu mai era îmblânzitul său animal domestic. Jaguarul cu ochii înflăcăraţi pândea ca un animal de pradă şi agitat îşi mişca încoace şi încolo coada. Fiara cu putere uimitoare şi cu multă energie, cu umerii încordaţi sta gata de atac. Abia ce putu să gândească până la capăt ce s-ar putea întâmpla, când puternica felină şi făcu saltul să-şi maltrateze victima fără apărare într-un chip nemilos și crud.

Vânătorii au avut dreptate. Un jaguar nu îşi va tăgădui niciodată natura sa de animal de pradă. Acum însă era prea târziu.

Şi diavolul procedează exact aşa cu oamenii. Mai întâi îi momeşte să se joace cu păcatul. Atunci cel ademenit ajunge ca o minge de joc a păcatului. La început, totul arată aşa de frumos şi ademenitor şi chiar inofensiv. Apoi devine o sclavie amară și urmează sfârşitul îngrozitor. Însă nu trebuie să fie aşa. Laudă şi mulţumiri să fie aduse lui Dumnezeu, că există un Eliberator! „Oricine trăieşte în păcat, este rob al păcatului" (Ioan 8.34), însă „dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8.36). Isus a venit în lume, deci avem motive pentru o bucurie veşnică!